

CALEA ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT CALEA. ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECĂT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul II, nr. 5, ianuarie, 2010

LA ÎNCEPUT DE AN, SĂ NE PRIMENIM SUFLETELE!

O anumită reflecție a teologului Danion Vasile mi-a reținut atenția pentru că semnala un aspect pe care astăzi îl sesizăm vag sau, mai bine zis, doar persoanele cu un grad sporit de sensibilitate îl constată, deși, în mijlocul societății actuale, ne ferim parcă să-l înțelegem, afișând la unison un indiferentism moral, aproape maladiv, deși ne numim „creștini practicanți”.

CVPRINS:

- Tăierea Împrejur a Domnului - pag. 2
- Sfântul Vasilie cel Mare - pag. 2
- Cuvânt la Duminica dinaintea Botezului Domnului - pag. 3
- Aghiasmă (sfințirea apei) - pag. 3
- Botezul Domnului. Despre Sfântul Botez - pag. 4
- Sfântul Ioan Botezătorul - pag. 4
- Cugetări la Duminica după Botezul Domnului - pag. 5
- Cuvânt la Duminica lui Zaheu - pag. 6
- Pildă - pag. 6
- Pagina copiilor - pag. 7
- Despre părerea de sine, la Duminica vameșului și a fariseului - pag. 8
- Părinții și Profesorii în contextul educației din școală și de acasă - pag. 9
- Milostenie - pag. 10
- Soborul Sfinților Trei Ierarhi - pag. 11
- Cuvânt la Duminica Fiului Risipitor - pag. 11
- Grupul Parohial de Tineret „Înălțarea Domnului” - pag. 12
- Cuvânt din Filocalie - pag. 12
- Răspundem credincioșilor - pag. 12
- Cele nouă porunci bisericesti - pag. 12

„Hristos – spunea acesta – a revoluționat lumea. Urmașii Lui sunt sfinții. Sfinții nu au biciuit niciodată păcatul pentru a se pune pe ei înșiși în situația de campioni ai credinței, ci numai pentru a arăta că păcatul duce la moarte, că păcatul este pregustare a morții... Oamenii înțeleg cu greu că păcatul înseamnă moarte. Și de aceea, când sfinții au predicat împotriva păcatelor, păcătoșii i-au considerat extremiști. Dar ce să facem, la fel de extremistă a fost și propovăduirea lui Hristos: Vai celor ce merg pe calea cea largă!”.

Acum, la început de an ar trebui să ne întrebăm: Dacă păcatul e pregustare a morții, ce facem noi pentru a pregusta viața?

Dacă viața este o cale a mântuirii, o cale strâmtă, în înțeles evanghelic, de ce suntem tentați din ce în ce mai mult, aproape hipnotic, să alegem calea cea largă care duce la pierzare?

Sigur, răspunsurile pot fi multiple și în favoarea celor care preferă „altceva” decât poate să ofere Biserica.

Căutăm „noul”, spunând că Biserica s-a învechit.

Căutăm „eticheta” și „reclamele” de tot felul și înțelegem, într-un limbaj convențional, doar al nostru, al generației postdecembriste, că Iisus Hristos nu mai este actual, că viața duhovnicească „s-a demodat”.

Dar sunt și tineri care dovedesc contrariul, care și-au făcut cale prin democrație și au cunoscut adevărata libertate în duh. Ei sunt frumoși prin curățenia lor sufletească și trupească, prin curajul de a spune „nu” răului.

De aceea, înainte să ne pronunțăm asupra faptului că generația tânără a rupt cu moralitatea să recunoaștem că, într-o oarecare măsură, ea este rodul unor părinți care demult au încheiat un acord tacit cu o realitate nu foarte apropiată Bisericii, în care, așa cum spunea Părintele Paulin de la Putna „Hristos nu și-a primit partea de credință și de iubire”.

Vrem cu toții schimbarea, dar nimeni nu începe cu propria persoană. Binele și frumosul au devenit utopii într-o lume care încă mai cuprinde în sine aceste categorii morale, dar a încetat să o demonstreze sau a obosit să aducă dovezi concludente într-o societate în care nonvaloarea primează.

Astăzi iubim, postim, ne rugăm, legăm prietenii și facem milostenie etc. „altfel”, cu pretenția de a se recunoaște că totul este făcut așa cum trebuie, că răul nu ne afectează atât de mult, că încă nu ne aflăm în derivă. Dar cât de plauzibile sunt toate acestea, dacă ne-am îndepărtat de Hristos și de Biserica, „stâlp și temelie a adevărului” (I Timotei 3, 15)?

Să încercăm să înțelegem că pentru suflet, fiecare clipă valorează cât un „început de an”, cu condiția să fie început bun mântuirii noastre. Să prețuim așadar începutul și să lucrăm desăvârșit, ca să putem aștepta cu bucurie rodul de la sfârșit!

Monica Sîrbu

Biserica Înălțarea Domnului, din Târgu-Jiu
(zona Paralela 45)

„Când îți aduci aminte de Dumnezeu, înmulțește rugăciunea, ca atunci când Îl vei uita, Domnul să-și aducă aminte de tine.” (Sfântul Marcu Ascetul – Filocalia I)

1 IANUARIE – TĂIEREA ÎMPREJUR CEA DUPĂ TRUP, A DOMNULUI DUMNEZEULUI ȘI MĂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Astăzi, la opt zile de la Nașterea Sa, Domnul rabdă tăierea împrejur cea după trup, ca împlinind Legea, să dea în lături rânduiala trupească a legii vechi și să aducă în lume o tăiere împrejur nefăcută de mână: Tăierea-Împrejur cea duhovnicească a Sfântului Botez, adică „dezbrăcarea de trupul păcatelor cărnii” (Col. 2, 11). Ca Fiu al lui Dumnezeu și ca mare întemeietor al Testamentului celui veșnic, o dată cu supunerea Sa la rânduiala tăierii împrejur, Domnul astăzi pune capăt, deci, legii vechi și face început rânduieiilor Testamentului celui Nou, scris pe tablele inimii oamenilor.

Drept aceea, noi creștinii nu mai suntem ținuți la tăierea-împrejur cea trupească, dar suntem ținuți să ne supunem și să împlinim rânduielele unei adevărate tăieri-împrejur duhovnicești. Suntem datori, îndeosebi, ca Noul Legământ, întemeiat de Domnul Iisus să săvârșească în noi o deplină supunere față de Dumnezeu, a trupului nostru și a poftelor lui, o deplină dăruire, o deplină pătrundere cu puteri sfinte a acestui trup și a cerințelor lui, lucrare atât de însemnată în lupta noastră duhovnicească, pentru că nu este vorba de o tăiere-împrejur numai a trupului, ci e vorba de o tăiere-împrejur duhovnicească, mai întâi a inimii noastre, adică o tăiere-împrejur care atinge toate gândurile, toate voile, toate simțirile noastre cele mai tainice, îndepărtând tot ce nu poate merge împreună cu o adevărată căutare a

lui Dumnezeu. Și această tăiere-împrejur a inimii nu-i cu putință fără o adâncă efortare. Sărbătoarea Tăierii-Împrejur este însă și sărbătoarea numelui lui Iisus. Că tăindu-se împrejur, Domnul a fost numit cu numele Iisus, cum spusesse îngerul, mai înainte de a Se fi zămislit El în pântecele Fecioarei. Și praznicul acesta ne aduce aminte ce loc de seamă trebuie să aibă chemarea acestui nume în viața noastră duhovnicească și cât de mare putere are acest sfânt nume: „Că Dumnezeu L-a preaînălțat și L-a dat Lui nume, care este mai presus de orice nume, ca în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ și orice limbă să mărturisească, că Domnul este Iisus Hristos întru slava lui Dumnezeu Tatăl” (Filip. 2, 9-11). „Și acum, Doamne, întinde mâna Ta, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin numele lui Iisus, robul Tău cel sfânt.” (Fapte 4, 29-30)

Aceasta am luat-o de la Sfinții Părinți și o prăznuim o dată cu începutul cununii anului. Și facem sărbătoare și zi domnească, pentru toate câte Domnul S-a smerit și le-a primit pentru noi. Și dacă s-au întors părinții Săi acasă, Iisus a viețuit după firea omenească, crescând cu vârsta, cu înțelepciunea și cu Darul, spre mântuirea noastră. Dumnezeului nostru, slavă! Amin.

(Proloagele pe ianuarie)

SFÎNTUL VASILIE CEL MARE, ARHIEPISCOPIUL CEZAREII CAPADOCHIEI

Acest între Sfinți, Părintele nostru Vasilie cel Mare a trăit între anii 330-379, în vremea Sfântului și marelui împărat Constantin și, până în zilele împăratului Valens, cel căzut în rățacirea lui Arie. S-a născut în Cezareea Capadochiei, din părinți credincioși și înstăriți, Emilia și Vasilie, tatăl său fiind un luminat dascăl în cetate.

Lubitor de învățătură și înzestrat pentru carte, Sfântul Vasilie și-a îmbogățit mintea cercetând, rând pe rând, școlile din orașul său Cezareea, apoi

din Bizanț, mergând până și la Atena, cea mai înaltă școală din timpul său, unde a întâlnit pe Sfântul Grigorie de Nazians, cu care a legat o strânsă și sfântă prietenie.

A fost înălțat la scaunul de Arhiepiscop al Cezareei în anul 370, în vremuri grele pentru Biserică, când ereticii lui Arie și Macedonie izbutiseră să aibă de partea lor pe însuși împăratul Valens. Sfântul Vasilie a dus o luptă aprigă, cu scrisul și cuvântul, luminând creștinătatea și apărând dogma Sfintei Treimi. Și-a atras mânia împăratului și a suferit multe prigoniri din partea lui, pentru apărarea acestei dogme de căpetenie a creștinătății.

Sfântul Vasilie a îndreptat și unele lipsuri ale monahismului din timpul său, chemându-i pe monahi să

se nevoiască nu numai în folosul mântuirii personale, ci și în folosul aproapelui. Este cel dintâi ierarh care a întemeiat, pe lângă Biserică, azile și spitale (Vasiliade – n.n.), în ajutorul celor săraci și neputincioși, îndemnând pe cei înstăriți să folosească averile lor, ajutând pe cei nevoiași și lipsiți.

S-a mutat către Domnul la vârsta de 50 de ani, în ziua de 1 ianuarie, plâns de credincioși și de necredincioși, care-l iubeau și-l cinsteau pentru bunătatea și înțelepciunea lui. Cei zece ani ca arhiepiscop în Cezareea Capadochiei i-au fost de ajuns, pentru ca el să intre în istorie cu numele de Sfântul Vasilie cel Mare. Pentru rugăciunile lui, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

(Proloagele pe ianuarie)

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).
Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

- Redactori:**
- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
  - Preot Il Gheorghe Ionașcu
  - Monica Sîrbu
  - Radu-Bogdan Buțu
  - Cristian-Ioan Ghiran
  - Elena-Ionela Neagoe
  - Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:
 Magdalena Sabo,
 Alexandru-Marin Ciciu

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

3 Ianuarie – Sf. Prooroc Iosafat, Sf. Mycenie Gordia; Duminică înaintea Botezului Domnului (Sf. Cv. Marcu 1, 1-8)

„Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Precum s-a scris în prooroci: iată, Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale, care va pregăti calea Ta înaintea Ta. Glasul celui ce strigă în pustie: pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Sale. Așa s-a arătat Ioan, botezând în pustie și propovăduind botezul pocăinței, spre iertarea păcatelor. Și mergeau la el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el, în râul Iordanului, mărturisindu-și păcatele lor. Șiera Ioan îmbrăcat în haine de păr de cămilă, avea brâu de curea împrejurul mijlocului lui și mânca lăcuste și miere sălbatică. El propovăduia, zicând: vine după mine Cel care este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să mă plec și să-l dezleg cureaua încălțămintelor. Eu v-am botezat pe voi cu apă, dar Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt”.

FORMELE POCĂINȚEI

„Eu (Ioan) v-am botezat cu apă, dar El (Hristos) vă va boteza cu Duhul Sfânt” (Marcu 1, 8)

Ne-a învrednicit Bunul Dumnezeu să petrecem în pace, sănătate și alese bucurii praznicul Nașterii Domnului și apoi Anul cel Nou, care nădăjduim să fie aducător de pace și împliniri.

Suntem în fața unui alt praznic însemnat pentru toți creștinii de pretutindeni, Botezul Domnului.

Dumnezeieștile Scripturi ne arată vădit că sunt lucrările lui Dumnezeu, pline de frumusețe, de putere și har ce pătrund în adâncul cititorului și ascultătorului.

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan ne arată la începutul Evangheliei sale nașterea cea fără de început a Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu; Matei, numărătoarea neamului după trup al Maicii Domnului; Luca, de la zămislirea înaintemergătorului, iar Marcu, cu prorocii despre Botezătorul Domnului „cum este scris în proroci”. Cum era Ioan Botezătorul, ne răspunde Sfântul Apostol

Pavel: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței, spunând poporului să creadă în Cel ce era să vie după dânsul, adică în Iisus Hristos” (F. A., 19, 4). El propovăduia pocăința și iertarea păcatelor, căci s-a arătat „glasul Celui ce strigă în pustie”.

La el veneau din tot ținutul Iudeii și din Ierusalim, botezându-se în apele Iordanului.

El împlinea cele prorocite despre el în cuvânt și în faptă, pregătind dinainte sufletele oamenilor spre ascultarea și credința în Hristos.

„Înger în trup”, și-a omorât în sine orice poftă lumească, cu viețuire sfântă și dreaptă s-a înălțat mai presus decât toți oamenii, după cuvintele Mântuitorului: „nu s-a sculat dintre cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Matei 20, 11).

El s-a prezentat pe sine, în ceea ce a fost, a spus că nu el este Hristos, ci Îl așteaptă, Îl propovăduiește, fiind trimis al lui Hristos.

Ni-L arată și nouă ca Dumnezeu adevărat, căci cine este dătător de Duh Sfânt, afară de Unul Dumnezeu?

Bunăoară, să pășim spre bucuria ce ne-o aduce arătarea Domnului și să căutăm să fim așa cum ne vrea

Dumnezeu, pe calea pocăinței, cu fapte vrednice de urmat, împlinind cuvântul Apostolului citit astăzi: „Tu să fii treaz întru toate; îndură necazul; fă lucrare de evanghelist; slujba ta fă-o deplin!” (II Tim. 4, 5).

Preot Marius-Olivian Tănăsie

Aghiasmă (SFINȘIREA APEI)

Aghiasmă înseamnă apa sfințită și sfințirea apei (slujba de sfințire). Ea este de două feluri: mică și mare. Aghiasma care se săvârșește o dată pe an, la Bobotează (6 ianuarie) se numește Mare, pentru că amintește de ziua când Mântuitorul a primit botezul în apa Iordanului, de la Sfântul Ioan Botezătorul.

Aghiasma mică se săvârșește mai des, de regulă la fiecare zi întâi a lunii sau numai la 1 August (începutul Postului „Sântă-Mărie”), la 1 septembrie (începutul anului bisericesc), în Vinerea din Săptămâna Luminată (Izvorul Tămăduirii), sau în case, la cererea credincioșilor, în ocazii deosebite, mutatul în casă nouă, sfințirea unei fântăni, a cimitirului, etc. Prin stropirea cu apă sfințită sau prin gustarea ei, duhurile cele viclene din tot locul se gonesc și se iartă păcatele cele mici de peste toate

zilele, adică nălucirile diavolești, gândurile cele rele; iar mintea se curățește de toate lucrurile cele spurcate și îndreptată spre rugăciune se face..., bolile gonește și dă sănătate sufletească și trupească pentru toți cei ce o primesc cu credință care iau sfințenie și binecuvântare...

Fiecare creștin trebuie să ia din Aghiazma de la Bobotează și să o păstreze într-un vas curat și la loc de cinste. Se gustă dintr-înșă pe nemâncate și cu multă cuvință în zilele de ajunare și de post, sau în zilele de sărbători mari, după ce venim de la biserică, mai ales când nu ne împărtășim. Se obișnuiește ca credincioșii să bea din Aghiasma mare timp de 8 (opt) zile la rând, începând din ajunul Bobotezei, până la încheierea praznicului, adică până la 14 ianuarie (Odovania Praznicului Botezului Domnului). După aceea, ea se

poate lua numai după Spovedanie, îndeosebi cei opriți de la împărtășire se pot mângâia luând aghiasmă și apoi anaforă. Când ne împărtășim, Aghiasma se ia după împărtășire, fiind mai mică decât Sfânta Împărtășanie, iar când luăm numai anaforă, Aghiasma se ia înainte de aceasta, fiind mai mare ca anafora.

Putem stropi cu Aghiasma cea mare casa, curtea și grădina, vitele și chiar ogoarele și livezile noastre, pentru a le feri de rele. În caz de boală, putem, de asemenea, să gustăm din ea cu credință. Căci apa aceasta, având într-înșă darul și puterea dumnezeiască a Sfântului Duh, a făcut adesea multe minuni, însănătoșind bolnavi, tămăduind răni, apărând de rele, de necazuri și de primejdii.

Preot Gheorghe Ionașcu

6 IANUARIE – SFÂNTA ȘI DUMNEZEASCA CRĂTARE A DOMNULUI DUMNEZEU ȘI MĂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Întru această zi, învățătură, pe scurt, despre Sfântul Botez

O dată cu Botezul Domnului, prăznuim astăzi, fraților, și sărbătoarea botezului nostru, al fiecăruia dintre noi. Eram niște prunci neștiutori, când am primit Sfântul Botez. Să înțelegem acum, când suntem mari, ceea ce atunci nu puteam înțelege și să primim, printr-o alegere liberă, drumul credinței, pe care, încă din pruncie, Biserica l-a deschis înaintea libertății noastre.

Taina Botezului, fraților, este, precum se știe, cea dintâi din cele șapte Taine ale Bisericii. E Taina fără de care nu poți fi creștin. Mântuitorul a rânduit Taina aceasta după Învierea Sa, când a zis Apostolilor Lui: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” (Matei 28, 19), dar, de fapt, El ne-a pregătit această duhovnicească scăldătoare încă din ziua Botezului Său, de la Iordan. Este Taina prin care ne curățim de păcatul strămoșesc; moare, adică, omul vechi din noi și se naște omul cel nou, prin împărtășirea din harul Sfântului Duh al Domnului, putând nădăjdui ca, prin credință și fapte bune, să ajungă a dobândi mântuirea (Fapte 2, 38). Este lucrarea văzută și nevăzută a nașterii din nou a omului „din apă și din Duh” (Ioan 3, 5).

Sfântul Botez nu poate fi săvârșit decât de Sfinții Apostoli și

de urmașii lor, episcopii și preoții. Numai în caz de primejdie de moarte, îl poate săvârși orice mirean botezat, dar și atunci dacă pruncul scapă cu viață – preotul trebuie să-i citească celelalte rugăciuni și să-l facă părtaș și celorlalte Taine, care stau la poarta de intrare a omului în creștinism, adică Taina Sfintei Împărtășanii și Taina Ungerii cu Sfântul Mir.

Unii rătăciți de la dreapta credință a Bisericii Ortodoxe nu recunosc botezul copiilor. Ei socotesc că botezul trebuie făcut la o vârstă mai înaintată (după 16 ani). Aceștia nu țin seama nici de poruncile Sfintei Scripturi (Fapte 14, 14-16, 27-34, 48; I Cor. 1, 16), nici de hotărârile Sfințelor Sinoade (de ex. Sinodul din Cartagina, care, prin canonul 124, a hotărât: „Toți cei ce nu vor să primească botezul pruncilor, să fie anatema”) și nici de mărturiile Sfinților Părinți.

Noi însă, dreptcredincioșii, la această sfântă prăznuire a Bobotezei, ne ducem cu gândul la ziua sfântului nostru botez, fiecare pentru sine și toți laolaltă, și-L rugăm pe Dumnezeu, de fiecare dată, să ne spele din nou, duhovnicește, de toate pornirile firii noastre păcătoase, omorând pe omul cel vechi din noi, și să ne dăruiască harul, puterea și bucuria să ne simțim și să fim o făptură nouă, cu adevărat, prin harul și împreună-lucrarea cu noi a Duhului Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.

(Proloagele pe ianuarie)

7 IANUARIE – SOBORUL SFÂNTULUI PROROC, MĂRGĂTORULUI ÎNAINTE ȘI BOTEZĂTORULUI IOAN

Ziua de astăzi, a doua zi după Botezul Domnului, este închinată preamării Sfântului Ioan Înaintemergătorul, ca unul care, botezând pe Mântuitorul în Iordan, a descoperit cel dintâi lumii, după semnul ce i se dase de sus, că Domnul Iisus este cu adevărat Mesia, Marele Trimis al lui Dumnezeu, Mesia cel așteptat de toată lumea și de noi, să vină să ne curețe, să ne sfințească, să ne lumineze, să ne primenească viața și ființa noastră de oameni, mereu și de-a pururea și să ne mântuiască.

Dar Sfântul Ioan a fost Proroc și un Înaintemergător față de Mântuitorul Iisus, în toată viața și strădania lui. Mai întâi, Sfântul Ioan este pecetluit cu această chemare încă de la venirea lui pe lume, printr-o naștere minunată și vestit de înger (Luca 1, 17, 76); apoi, încă de foarte tânăr, el este un Proroc al pocăinței. El iubește înfrânarea și viața aspră din pustia Iordanului. Aici trăiește el, predică, mărturisește și botează în Iordan, pe cei care cred în el (Luca 3, 1-6; Matei 3, 2-6); predica lui era: schimbarea vieții, întoarcerea la Dumnezeu și împăcarea cu El, pentru a primi viața nouă pe care o aduce Împărăția lui Mesia: „Pocăiți-vă că s-a apropiat Împărăția cerurilor” (Matei 3, 2). El este cel dintâi care face ceea ce predică, prin înfrânarea și viața grea pe care o duce. Îmbrăcat în haina aspră, de păr de cămilă, nemâncând pâine, nici bând vin (Matei 3, 4; Luca 7, 33), hrănindu-se doar cu lăcuste și miere sălbatică, ca un adevărat înger în trup, cum îl arată unele icoane; Botezul lui Ioan nu era botezul nostru al creștinilor. El însuși făcea deosebirea între cele două botezuri: „Eu vă botez cu apă spre pocăință. Mesia va boteza cu Duh Sfânt și cu foc, spre mântuire” (Matei 3, 11). Dar Sfântul Ioan, și pentru botezul său, cere „roadă vrednică de pocăință” (Matei 3, 8), dragoste de oameni, milostenie, dreptate, omenie, osândind pe fățarnicii care-l ispiteau, căroră el le spunea „pui de viperă” (Matei 3, 7); atât de mare faimă de proroc al Domnului își atrăsese Ioan, că mulți se întrebau: „Nu cumva Ioan este Hristos-Mesia?” Iar Ioan le răspundea: „Nu sunt eu Hristos. Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui. Sunt solul trimis să gătesc calea înaintea Lui. Eu vă botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L știți, Care este mai mare decât mine și eu nu sunt vrednic să-L dezleg cureaua încălțămintelor Lui. Și tocmai pentru aceasta am venit, botezând cu apă, ca El să fie cunoscut în Israel.” (Ioan 1, 31); Mântuitorul însuși cinstește pe Sfântul Ioan, ca pe un adevărat Proroc al Domnului. Vorbind despre Ioan, Mântuitorul spune: „Ce ați ieșit să vedeți în

pustie? Un proroc? Da, vă spun, dar și mai mult decât un proroc. Adevăr vă spun că, între cei născuți din femeie, nu s-a sculat unul mai mare decât Ioan Botezătorul.” (Matei 11, 7-11). Iar dovada cu fapta este că Iisus S-a lăsat botezat de Ioan, în Iordan. În toată Evanghelia, de altfel, Ioan este pentru Mântuitorul, un martor al lui Dumnezeu, de mare încredere; momentul de culme, din viața Sfântului Ioan a fost, însă, momentul când, botezând, Ioan descoperă, în sfârșit, printre oamenii din vremea lui, pe Hristos-Mesia, în persoana Domnului Iisus, după semnul ce i s-a încredințat: „Am văzut Duhul pogorându-se, din cer, ca un porumbel și a rămas peste El. Și eu nu-L cunoșteam pe El, mărturisește Ioan, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: <Peste Care vei vedea Duhul pogorându-se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt.> Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 1, 32-34) E ceasul din viața Sfântului pe care-l prăznuim astăzi, la 7 ianuarie. E ceasul când Ioan înțelege că, la Botezul său în Iordan, Domnul Hristos era, de fapt „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii” (Ioan 1, 29), Care S-a botezat, adică, pentru noi, El fiind fără de păcat; dar, însăși slujirea Sfântului Ioan față de Mântuitorul, din clipa aceasta, se schimbă și se face o fierbinte dăruire pentru Domnul Iisus, până la jertfă. Așa, pe doi din cei mai buni ucenici ai săi, Sfântul Ioan îi îndeamnă să se ducă și să urmeze pe Domnul Iisus (Ioan 1, 35-40). Iar, când câțiva din ucenicii săi încearcă să deștepte o pornire de invidie în inima învățătorului lor, față de Mântuitorul, Sfântul Ioan, printr-o zguduitoare înălțime de suflet, le răspunde: „Un om nu poate să ia nimic, dacă nu-i este dat de sus. Cel ce vine din cer este mai presus de toți. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.” (Ioan 3, 27-31); și, iată, acum, și sfârșitul. În lupta lui pentru trezirea sufletelor, Sfântul Botezător nu putea să nu se întâlnească și cu păcatul cel mai scandalos din țara sa: regele Irod Antipa își izgonise legiuita soție și trăia acum cu Irodiada, soția fratelui său Filip. Ioan îi zicea: „Nu se cade, rege, să ai femeie pe soția fratelui tău” (Marcu 6, 18). Dar mânia Irodiadei nu dormea. Mai întâi, ea a căpătat de la Irod, arestarea lui Ioan și întemnițarea lui în Maherus, dincolo de Iordan. La ospățul din ziua nașterii lui Irod, fata Irodiadei, însă, a dansat atât de plăcut, că regele i-a făgăduit orice-i va cere. Și, astfel, prin dansul fiicei sale, Irodiada a avut pe tîpsie, de la rege, capul marelui Proroc. Prietenul Mirelui s-a mutat la cer, ca Mucenic al Legii Domnului.

(Proloagele pe ianuarie)

10 IANUARIE – SF. GRIGORIE, EPISCOPUL NISSEI; CVA. DOMETIAN; SF. CVA. ANTIMPA DE LA CALAPODESTI; DUMINICA DUPĂ BOTEZUL DOMNULUI (ÎNCEPUTUL PROPOVĂDUIRII DOMNULUI) – SF. Cv. Matei 4, 12-17

„În vremea aceea, auzind că Ioan a fost pus la închisoare, Iisus s-a dus în Galileea; și părăsind Nazaretul a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftalim, ca să se împlinească ceea ce s-a scris prin Isaia prorocul, care zice: pământul lui Zabulon, pământul lui Neftalim, spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor care ședea în ținutul și în umbra morții, lumină le-a răsărit. De atunci a început Iisus să propovăduiască: pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor“.

Cugetări la Duminica după Botezul Domnului – „Despre adevărata pocăință”

Pocăința este acțiunea de recunoaștere a greșelilor săvârșite, prin mărturisirea lor, prin părerea de rău și prin hotărârea de a nu le mai repeta. Între cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii se află și Taina Pocăinței, a Mărturisirii sau Spovedania, prin care credinciosul dobândește iertarea păcatelor săvârșite după Botez, și prin care se împacă cu Dumnezeu și cu Biserica (Trupul Tainic al lui Hristos) al cărui membru a devenit prin Botez. Vedem că, încă de la început, Mântuitorul a poruncit Apostolilor și celor care voiau să-L urmeze, să-L primească pe El, ca Cel ce a adus Împărăția cerurilor, să se pocăiască de felul de viață dus până atunci, să primească Cuvântul Adevărului pe care l-a asemănat cu grăunțele de muștar, care, mic fiind, semănat în inimile celor care L-au primit, se face prin lucrarea cuviincioasă ca un copac mare în care se odihnesc gândurile dumnezeiești. Acest Cuvânt al Domnului se face credincioșilor adevărate a celor ce nădăjduiesc, logodire a moștenirii ce va să fie și pângă a veșnicilor bunătăți. Iar celor necredincioși mustrare nesuferită spre osândă: „Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi grăit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovățire pentru păcatul lor” (Ioan 15, 22). Ce vom răspunde noi pentru darurile (talantii) primite, pe care în pământ le-am îngropat, prin reaua folosire, arătându-ne mai răi decât cele mai sălbătice dintre fiare, care se pleacă spre ascultarea cuvintelor Făcătorului lor de bine? Noi, rânduiți prin fire și cuvânt a povățui și a stăpâni pe cele necuvântătoare, cinstim mai mult răutatea și ne aflăm cu nemilostivire și cu zavistie față de semenii noștri. Noi, care atâtea faceri de bine am primit, care de multe ori cerând iertare de la Dumnezeu și care tot de atâtea ori primind-o însă, pe aceasta a o împărtăși celor de aproape nu primim, fiind asemenea robului viclean, care deși a primit iertare de la Stăpânul pentru cei o mie de talanți, celui împreună rob ce îi era dator o sută de dinari nu i-a iertat. Amar nouă că de multe ori rugându-ne și miluiți fiind, noi asemenea rugați pe nimeni nu am miluit, depărtându-ne astfel de mângâierea noastră, căci: „Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.” (Matei 5, 7)

Dar nu ni se cade nouă să deznădăjduim. Să nu fie! Pentru că nu pentru mulțimea relor ne osândim, ci pentru că nu voim să ne întoarcem și să cunoaștem minunile lui Hristos, precum mărturisește însuși adevărul: „Credeți oare că acești galileeni (al căror sânge Pilat l-a amestecat cu jertfe pe care ei le aduceau, deci au murit de o moarte năpraznică și întâmplătoare) au fost ei mai păcătoși decât toți galileenii, fiindcă au suferit aceasta? Nu!, zic vouă; dacă nu vă veți pocăi, toți veți pieri la

fel. Sau cei optsprezece inși peste care s-a surpat turnul în Siloam și i-a ucis, gândiți oare că ei au fost mai păcătoși decât toți oamenii care locuiau în Ierusalim? Nu!, zic vouă; dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel.” (Luca 13, 2-5) Și mai departe, Mântuitorul rostește pilda smochinului neroditor. Deci înțelegem că toți care ducem o viață departe de Dumnezeu suntem vrednici de aceeași osândă. Pentru pocăință, înțelegeți ca o viață întoarsă spre Dumnezeu, nu este un anume timp, mâine sau la bătrânețe pentru ea nu există. Pentru ea există decât astăzi, mâine nu este ziua noastră, decât dacă vrea Dumnezeu, și apoi ce vom da lui Dumnezeu pentru viața și perioada de timp din viața noastră pe care am trăit-o după voia noastră și nu după voia lui Dumnezeu?

Pocăința se lucrează în măsura împlinirii poruncilor lui Hristos. Celor cărora le predica Sf. Ioan Botezătorul, le zicea: **faceți, dar, roade vrednice de pocăință**; mulțimile îl întrebau, zicând: „Ce să facem deci?” Răspunzând, Ioan le zicea: „Cel ce are două haine să dea celui ce nu are, și cel ce are bucate să facă asemenea. Și au venit și vameșii: noi ce să facem? El le-a răspuns: Nu faceți nimic mai mult peste ce vă este rânduit. Și îl întrebau și ostașii ce să facă. Ioan le-a răspuns: să nu asupriți pe nimeni, nici să învinuiți pe nedrept și să fiți mulțumiți cu solda voastră.” (vezi Luca cap. 3).

Exemple de pocăință avem pe Apostolul Petru, Fiul Risipitor, vameșul Zaheu, tâlharul răstignit de-a dreapta Mântuitorului, și toți cei cărora în momentul vindecării, Mântuitorul le cerea să nu mai ducă aceeași viață de până atunci, pentru a nu le fi mai rău! „În durerile fără voie se ascunde mila lui Dumnezeu, care atrage la pocăință pe cel ce le rabdă și izbăvește de muncile cele veșnice.” (Sf. Marcu Ascetul)

Taina Pocăinței, Spovedania sau mărturisirea păcatelor se face ori de câte ori credinciosul creștin își simte sufletul împovărat de păcate; de datoria lui și conform poruncii a patra a Bisericii, mărturisirea păcatelor trebuie să se facă de cel puțin patru ori pe an, în timpul celor patru posturi din cursul anului bisericesc (al Paștilor, al Crăciunului, al Adormirii Maicii Domnului și al Sfinților Apostoli Petru și Pavel). După mărturisire credinciosul se poate și împărtăși, dacă are dezlegare de la duhovnic.

După aceste considerații, se pune întrebarea: Ce răspuns vor da înaintea lui Dumnezeu cei care au înțeles pocăința ca lepădare de El și de Biserica Lui? (M-am pocăit!, lepădându-mă de credința adevărată și de Hristos.) Lor li se potrivește cuvântul Mântuitorului: „Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.” (Matei 10, 33)

Preot Gheorghe Ionașcu

17 IANUARIE

CVIOSYI ǂHTONE cel Mare; CVO ǂHTONE cel NOY DIN VERA; CVO ǂHTA; DUMNEA a XXXII-a DYNĂ RYSAU (A LUI ZAEHU) – ST. CV. LYCA 19, 1-10

„În vremea aceea trecea Iisus prin Ierihon și iată un om bogat cu numele Zaheu, care era mai mare peste vameși, căuta să vadă cine este Iisus; dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură. Atunci, alergând înaintea, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă. Dar când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, l-a văzut și a zis către el: Zaheu, grăbește-te și dă-te jos, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta. Și el, grăbindu-se, s-a coborât și l-a primit cu bucurie. Când au văzut aceasta, toți cărteau și ziceau: a intrat să găzduiască la un păcătos. Dar Zaheu, stând în fața Domnului, i-a spus: iată jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Iar Iisus a grăit către el: astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și el este fiul lui Avraam. Fiindcă Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.”

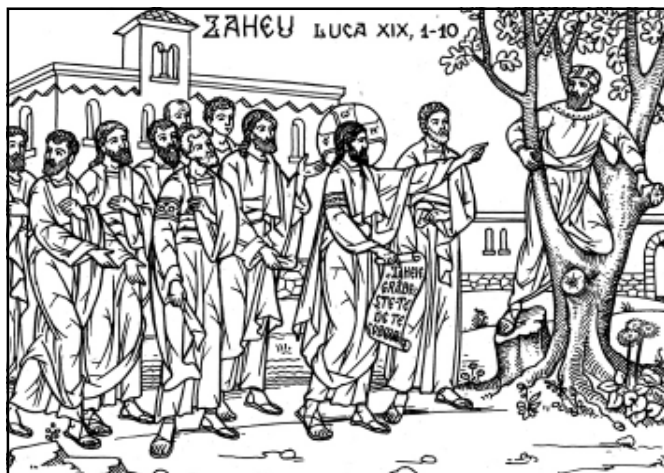
Dacă Domnul ne așteaptă, cum Îl întâmpinăm?

„Zaheu, grăbește-te de coboară, căci azi în casa ta trebuie să rămân.” (Luca 19, 5)

Evangelhia de azi ne arată drumul la o viață nouă, prin pocăință, adică întâlnirea lui Hristos cu un vameș bogat, păcătos, care devine un „om nou” vrednic să-L urmeze.

Întâlnirea se petrece în orașul Ierihon, la nord-est de Ierusalim.

Mulți încercau să-L vadă, căci auziseră multe despre El, despre minunile Lui, despre mila Sa pentru cei aflați în suferință. Între cei mulți, se amestecă și vameșul Zaheu, în dorința de a-L vedea, fără să știe că va avea nespusa bucurie de a-L găzdui în casa sa. Dorea să-L întâlnească

pe Cel care fusese prezis de proroci și Care-l vindecase pe un orb la intrarea în oraș.

A alergat înaintea tuturor, căci „era mic de statură” și s-a suit într-un dud, „căci pe acolo avea să treacă.”

Domnul a cunoscut frământarea sufletului său, iar când a ajuns în dreptul său, și-a ridicat ochii și i-a strigat: „Zaheu, grăbește-te și dă-te jos, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân.”

Dorința cea mare, osârdia cea multă și bucuria cea mare care l-au cuprins ne arată curat că Zaheu a fost pregătit sufletește să-L primească pe Hristos și să se pocăiască de păcatele sale.

Mulțimea s-a mâniat și cărtea, necunoscând nici

pocăința și nici scopul mântuitor al Domnului. Iar Zaheu se face împlinitor de fapte bune, dă jumătate din averea sa săracilor, iar celor nedreptățiti le dă împătrit. Se face judecător lui însuși, căci nu este judecător mai aspru decât conștiința omului când se smerește.

Domnul mântuiește „casa” sufletului său, arătându-l nouă ca pe un vrednic „fiu al lui Avraam”.

Și noi putem să-L arătăm semenilor pe Hristos, înțelegând că nu este păcat, oricât de mare, pe care dragostea cea nesfârșită a lui Dumnezeu să nu-l ierte, când omul se rupe de păcat și se îndreaptă pe calea voii lui Dumnezeu, făcându-se „pildă în cuvânt, în purtare, în iubire, în duh, în curăție, în credință” (I Tim. 4, 12).

Preot Marius-Olivian Tănăsie

PILDĂ

Monica Sîrbu

Stă biserica bătrână undeva pe-un vârf de deal;
Când e veselă, când tristă – după zilele de muncă,
sărbătorile din an.

Azi bătrânii se îmbracă, clopotul prelung îi cheamă,
Cu mișcări alene urcă spre biserița mamă.
Se închină, -ngenunchează la icoane sfințitoare,
Aprind candelile cu suflet de lumini pălpăitoare.

În cădelnițe tămâia de la ușă îi îmbie,
Untdelemnul din pahare le vestește mântuire.

Un bătrân, ieșind în prispă, cu pași mici se depărtează
Și spre cimitir se-ndreaptă, cu durere lăcrimează.
El privește cruci plecate și de toți își amintește,
Dar nu plânge pentru aceștia, ci pe sine se jelește.

Este singur și se simte și mai greu la bătrânețe,
Căci copilul nu mai vine nici măcar să-l viziteze.
Greu s-upleacă, îngenunchează la pârâinți de sub cruce
Și se vede și el astfel, dar copilul său nu-l plânge.

Ochii-n gene ostenite i se-nchid în rugăciune
Și în gând, Hristos îi spune: Iată, am venit la tine!
Vino și Mă-mbrățișează și îmbracă bucuria;
De acum vom fi alături, vei cunoaște veșnicia!

Ștatunci bătrânul simte cum genunchii se-nclăștează
Și-n îngenuncherea rece, doar de cruce se agață...
Liturghia se sfârșește și bătrânii merg spre casă,
Doar un suflet nu mai este printre ei, dar îi veghează.

În odăjdii vechi, un preot, alb de ani ca toți sătenii,
Îl găsește lângă cruce pe bătrânul, luat din mâinile durerii.

Peste ani, fiul ce tatăl n-a venit să-și viziteze
A avut aceeași soartă – parcă pildă să ne-nvețe.
Cei din sat le știu povestea și își cresc cu ea copiii;
Este bine s-o asculte și să-nvețe din aceasta toți creștinii.

PAGINA COPILOR

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ!

ORĂȘĂCIVNE

RUGĂCIUNE DE MULȚUMIRE

Câte stele sunt pe cer,
Câte frunze cresc și pier,
Câte flori sunt pe câmpii,
Și câți struguri sunt în vii,
Câți pești mici sunt într-un râu,
Câte spice sunt de grâu,
Câți fulgi cad iarna din nori...
De atâtea mii de ori,
Doamne, Ție-Ți mulțumim
Și din inimi Te mărim!

SĂ NE ÎNCĂM ÎMPREUNĂ!

RĂSPUNSURI DIN NUMĂRUL TRECUT

Greutate

Sunt la fel de grele, că doar este vorba tot de un kilogram. Volumele lor vor fi diferite, dar masa este aceeași!

Ghicitori populare românești

Patul și perna.

Ghicitoare

La Botezul Domnului
Pe malul Iordanului
Ni s-a pogorât de sus
Chiar deasupra lui Iisus
Si-a venit în zbor, din cer,
În chip alb de porumbel!

PAINEA SFINTEI SPOVEDANII

Discutând despre cele sfinte, un om îi spuse unui călugăr:

- Părinte, eu cred în Dumnezeu, însă nu prea merg la Biserică. Nu am mai fost la slujbe sau la Spovedanie de mult timp și nu cred că este neapărat să mergi. Este suficient să crezi în Dumnezeu și atât.

- Fiule, îi spuse atunci călugărul, ai o cămașă foarte frumoasă.

Nedumerit, omul nu a mai știut ce să zică, însă călugărul a continuat:

- Spune-mi, porți toată ziua această cămașă?

- Da, răspunse omul.

- Dar două zile, o porți?

- S-ar putea.

- Dar o săptămână sau o lună, o porți?

- Nu, părinte, bineînțeles că nu.

- De ce? – îl mai întrebă călugărul ca și când nu ar fi priceput.

- Fiindcă se murdărește și trebuie spălată. Abia după aceea o iau iarăși pe mine, când este curată și frumoasă.

- Păi, vezi, fiule! Așa cum se murdărește cămașa ta și trebuie spălată pentru a o purta iarăși, la fel și sufletul se „murdărește” de păcate și răutate și cum l-ai putea curăța dacă nu la spovedanie și la slujbe, prin dragostea și harul Domnului?!

„Intră în Biserică și te căiește! Aici nu se trage la judecată, ci se dă iertarea păcatelor”. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

CE ÎNSEAMNĂ NUMELE MEU?

Ion, Ioana – din ebraică: Dumnezeu a avut milă, numele acesta fiind printre cele mai frecvente la popoarele creștine, amintindu-ne dragostea și mila cele fără de sfârșit ale Domnului pentru noi, oamenii.

Derivate: Ioan, Ionuț, Oana, Ionica, Ioanichie, Ionel, Ionela, Nelu, Nela, Ianoș, Janina, Gianina ș.a.

Biserica Ortodoxă cinstește mai mulți sfinți care s-au numit Ioan sau Ioana (peste 100). În primul rând pe Sfântul Ioan Botezătorul, cel care propovăduia venirea Mântuitorului și care L-a botezat pe Domnul nostru, Iisus Hristos în râul Iordan. Fără a se teme de regele Irod, Sfântul Ioan a spus mereu adevărul, în cele din urmă fiind întemnițat, apoi tăindu-i-se capul. Este unul dintre cei mai importanți sfinți creștini, simbol al adevărului și smereniei, deoarece sfântul trăia modest, sărac pe dinafară, dar atât de bogat în inima sa. Sărbătorile Sfântului Ioan Botezătorul sunt: 7 ianuarie, 24 iunie, 29 august ș.a. Un alt sfânt cu numele Ioan este Sfântul Ioan Hrisostom (Ioan Gură de Aur) numit astfel pentru predicile sale deosebit de frumoase. Toți cei ce-l

ascultau pe Sfântul Ioan erau pătrunși de cuvintele sale deosebite, pline de credință. Acest Sfânt este un simbol al învățaturii pe care creștinul trebuie să o propovăduiască și celorlalți, al dăruirii pentru Hristos, al lucrării neobosite, deoarece Sfântul Ioan, în întreaga sa viață, nu a făcut altceva decât să îi ajute pe frații săi creștini, nu doar cu învățătura sa, ci cu tot ce putea. Sub îndrumarea sa aveau loc acțiuni de binefacere, el fiind înainte de toate un exemplu viu de milă și dragoste, un model de bun creștin. Ziua sa este 13 noiembrie. Trebuie amintiți și alții: Sf. Ioan Evanghelistul, cel mai tânăr dintre Cei 12 Apostoli (26 sept.), Sf. Ioan Damaschin (4 dec.), Sf. Ioan Iacob Hozevitul (5 aug.), Sf. Ioan cel Nou de la Suceava (2 și 24 iunie) și mulți, mulți alții.

Octav, Octavia – din latină: opt. Cifra opt simbolizează divinitatea, adică bunătatea și perfecțiunea. – „Iar când s-au împlinit opt zile, i-au pus numele Iisus, după cum spusese îngerul.” – Sfânta Scriptură.

Derivate: Octavian, Octaviana, Tavi și altele.

Anafură – pâinea sfințită tăiată în formă de cubulețe, care este împărțită credincioșilor după Sfânta Liturghie. Aceasta se ia doar dacă în ziua respectivă creștinul nu a mâncat și nu a băut nimic, nici măcar apă. Ca și aghiasma, este un dar de sfințenie, ce ne purifică și ne apropie de Dumnezeu și de cele sfinte. Tot anafură este și „Paștele” pe care îl primim în Duminica Învierii (bucățele de pâine stropite cu vin, care se iau ca și anafura, pe

stomacul gol). Anafura se taie și din prescură, aceasta fiind o pâinică rotundă ori în formă de cruce, pe care se aplică o pecete cu însemne creștine. Prescurea este folosită la Sfânta Liturghie, din ea pregătindu-se Sfânta Euharistie/Împărtășanie. Pentru români pâinea este hrănitoare și binecuvântată, muncită și frământată cu trudă, dar și cu bucurie.

**Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu**

24 Ianuarie – Căp. Xenia: Sf. Mycenici: Vavla, Timotei și Ekapie; Duminica a XXXII-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) – Sf. Că. Luca 18, 10-14: Începutul Tridului

„Zis-a Domnul pilda aceasta: doi oameni s-au suit la templu ca să se roage: unul era fariseu și celălalt vameș. Fariseul, stând drept, se ruga în sine astfel: Dumnezeule, îți mulțumesc pentru că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti și desfrânați, sau ca acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuială din toate câte câștig. Iar vameșul, stând mai departe, nu îndrăznește nici ochii să-și ridice spre cer, ci își bătea pieptul său și zicea: Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului. Vă spun vouă că acesta s-a pogorât mai îndreptat la casa sa, decât acela; pentru că oricine se înalță pe sine se va smeri; iar cel care se smerește pe sine se va înălța.”

Despre părerea de sine, la Duminica vameșului și a fariseului

Mai întâi, cu această duminică începe perioada Tridului, una din cele trei perioade ale anului bisericesc, care ține din „Duminica vameșului și a fariseului” și până la Sâmbăta Mare (ajunul Sfințelor Paști) = zece săptămâni.

Această pildă Mântuitorul a spus-o pentru oamenii care, amăgiți și înșelați de părerea de sine, nădăjduiesc în dreptatea lor, privesc pe oameni de la înălțimea părerii lor, îi defaimă, îi disprețuiesc, îi osândesc, îi vorbesc de rău. Sfânta Biserică a rânduit această Evanghelie să se citească, înainte de a intra în arena Postului Mare pentru a ne păzi de părerea de sine și de defăimarea aproapelui, care nu lasă simțământul pocăinței să fie înșușit de inimă, iar postul care nu este împodobit cu

rodul pocăinței, rămâne deșert. Dacă socotim că prin nevoițele trupești și prin faptele bune cele văzute, săvârșindu-le, aducem jertfă lui Dumnezeu, și nu că îi plătim dintr-o datorie cu neputință de plătit, acestea devin în noi părți ale truției pierzătoare de suflet. Din pildă vedem că Domnul, Cunoscătorul inimilor, arată prin gândurile lor așezarea de taină a inimii fiecăruia din cei doi care se rugau. Fariseul era mulțumit de sine, se socotea bineplăcut lui Dumnezeu. Pentru ce mulțumește el lui Dumnezeu? Oare pentru necuprinsa măreție a lui Dumnezeu? Oare pentru negrăita milostivire a lui Dumnezeu, care îngăduie unei făpturi infime cum este omul, să stea de vorbă cu El? Oare pentru nenumăratele faceri de bine dumnezeiești, revărsate asupra omenirii? Nu! El

mulțumește lui Dumnezeu pentru starea sa de mulțumire și de amăgire de sine. El nu este ca ceilalți oameni - dar ceilalți nu sunt tot făpturi ale lui Dumnezeu, ca și el? Mulțumirea sa adusă lui Dumnezeu este plină de defăimări. Amăgirea de sine este unită cu ceea ce Sfinții Părinți numesc: înșelare drăcească, care constă în primirea minciunii drept adevăr. Întunecat, fariseul privește omenirea din amăgirea de sine; el nu este ca ceilalți oameni: răpitori, nedrepti, desfrânați, sau ca și acest vameș. Cum putea cunoaște el limpede și în amănunt faptele și conștiința tuturor oamenilor? Cum putea cunoaște el faptele și conștiința vameșului, care intrase cu el în templu? Fariseul își înșiră virtuțile: postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig.

„Milă voiesc, iar nu jertfă!”, spune Mântuitorul, fiindcă mila nu osândește pe nimeni, chiar pe cei vinovați, ea le face pogorământ, ca unor mădulare bolnave, se îngrijește de tămăduirea, nu de pedepsirea lor.

Cel care cu adevărat își duce viețuirea după poruncile evanghelice, care și-a luat ca scop al vieții împlinirea voinii lui Dumnezeu, se străduiește să îplinească poruncile evanghelice, nu numai cu purtarea cea dinafară, ci și cu mintea și cu inima. Atunci cu adevărat i se descoperă căderea și neputința firii omenești, care nu-i îngăduie să îplinească poruncile lui Dumnezeu în chip curat și sfânt. Cunoașterea luptei lăuntrice dă în vileag și descoperă păcatul care trăiește în om, vede stăpânirea silnică a păcatului asupra dorințelor și năzuințelor bune, care-i dau creștinului adevărata cunoaștere de sine. El vede neputința de a se ridica din această cădere prin propriile sale eforturi și dobândește astfel adevărata smerenie, care-l face să aducă lui Dumnezeu rugăciune pentru ajutor și ocrotire: **Nu mă lăsa Doamne Dumnezeul meu, nu Te depărta de la mine. Învață-mă să fac voia Ta!**

Cunoscând că nu poate să îplinească poruncile lui Dumnezeu, decât cu împreună-lucrarea harului dumnezeiesc, cerând neîncetat prin rugăciune această împreună-lucrare, creștinul nu va putea să nu pună toate faptele sale bune pe seama lui Dumnezeu, spunând ca Sf. Apostol Pavel: „Cu harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui care este în mine n-a fost în zadar, ci m-am ostenit mai mult decât ei toți. Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine.” (I Cor. 15, 10); „Iisus Hristos a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși, din care cel dintâi sunt eu.” (I Tim. 1, 15). Pe când cel mulțumit cu propria sa dreptate omenească nu mai are nevoie de nimeni, nu-i trebuie nici Hristos. De aceea părerea de sine și trufia stau de fapt în lepădarea de Dumnezeu și închinarea la sine.

„Unii, împlinind poruncile, gândesc să le pună în cumpănă cu păcatele. Iar alții își câștigă bunăvoința lui Dumnezeu prin jertfa Celui ce a murit pentru păcatele noastre. Este de întrebat care dintre aceștia cugetă drept?” (Sf. Marcu Ascetul)

Evanghelia nu vorbește de dreptatea sau păcătoșenia vameșului, ci arată ca pildă de urmat felul rugăciunii lui, alcătuită numai și numai din recunoașterea stării sale de păcătoșenie și din cererea smerită ca Dumnezeu să-l miluiască.

Preot Gheorghe Ionașcu

PĂRINȚII ȘI PROFESORII ÎN CONTEXTUL EDUCAȚIEI DIN ȘCOALĂ ȘI DE ACASĂ

În numărul trecut al ziarului, probabil vă reamintiți, am abordat o parte din problematica sinuciderii și am observat că una din cauzele care o determină se leagă de înțelegerea greșită a unor expresii care au făcut carieră, s-au consacrat în familie și în școală.

Era vorba acolo de expresii precum: „**a avea un rost în viață**” și „**a te realiza în viață**”, expresii care au primit de-a lungul timpului conotații existențiale, cu rădăcini adânci în sufletele a zeci de generații, rădăcini udate de părinți și profesori la un loc.

Dacă subiecții luați în discuție acolo formau o categorie mai largă, în articolul prezent, subiecții luați în discuție sunt părinții și educatorii (învățători, profesori), ale căror acțiuni sau inacțiuni influențează în rău sau în bine creșterea sănătoasă a copiilor noștri - mă refer la creșterea personalității (temperament și caracter).

Punctul de plecare în această problemă este, din nou, una din expresiile populare prezente pe buzele părinților și ale profesorilor: „**copilul meu merge bine**” sau „**elevul x merge bin**”, expresii a căror înțelegere greșită se leagă de înțelegerea greșită a expresiilor despre care am vorbit în introducere.

Mersul bun / mergerea bună a elevului din clasă / copilului de acasă presupune, în concepția greșită a unora, luarea notelor / calificativelor bune la școală în perioada de evaluare / ascultare din timpul semestrului sau la final de ciclu de învățământ: promovarea tezei cu subiect unic, promovarea bacalaureatului, absolvirea unei facultăți, luarea unor burse etc., etc.

Identificarea problemei:

Expresia „**a merge bine**” ar trebui înțeleasă corect, pe două planuri:

- **Intelectual:** mă refer la faptul că un elev într-adevăr bun nu e neapărat acela care are numai FB sau B, ori numai 9 și 10. După cum un elev slab la matematică sau fizică nu înseamnă că ar fi prost. Elevul mediocru la matematică este poate genial la română sau istorie sau muzică sau sport. Poate va fi un muzician sau un sportiv talentat.

Părinții și profesorii au nevoie să înțeleagă că nu toți suntem buni la toate. Fiecare a primit de la Dumnezeu unul sau mai multe daruri, care nu tot timpul corespund cu darurile altora. De părinți și profesori depinde să observe care-s înclinațiile copilului / tânărului și pe acelea să le amplifice.

Exemplu: dacă vezi că un elev are înclinații literare, dar e slab la matematică, ajută-l să-și însușească cunoștințele de bază la matematică și acordă-i tot sprijinul să fie „artist” la română. Poate va fi un bun scenarist, jurnalist, scriitor sau profesor. De ce să-l chinuim să facă ce nu-i place? Ca să nu facă bine? Ca să ne facă nouă pe plac?

În al doilea rând, un profesor și un părinte bun nu trebuie să se mulțumească doar cu faptul că elevul **ȘTIE**, ci trebuie să se intereseze și cum a făcut de a știut. Dacă știe doar pentru că a tocit / memorat e o mare problemă. Înseamnă că acela doar știe să reproducă.

Un elev care „merge bine” e unul care știe să analizeze, să sintetizeze, să compare, să facă raționamente, să fie creativ / inovator, găsind soluții inedite de rezolvare a problemelor. De asemenea, un elev care merge bine e unul care are curajul să răspundă, care se exprimă fluent, coerent, are vocabular, însoțește cu exemple teoria învățată, face argumentări logice, conexiuni cu alte materii, adică face transferul de cunoștințe de la o materie la alta, etc., etc. Așa că profesorul și elevul să nu-și închipuie că au făcut totul dacă „x” are zece. Mai au multe de făcut amândoi, sau tustrei, dacă includem și părintele.

- **Moral:** Am în vedere situația elevului / studentului cu note bune, olimpice, bursier, etc., dar care minte, desfrânează, se prostituează, se îmbată, e viclean, e egoist, rece, insensibil, mândru, disprețuitor față de alții, lacom, zgârcit, iubitor de bani, pretențios, mofturos, agresiv, împrăștiat, nehotărât, nestatornic.

Din toate acestea reiese că nivelul intelectual deseori nu corespunde cu cel moral. Mă întreb: **Oare de ce standardele morale nu sunt o prioritate pentru părinți și profesori? De ce nu sunt atât de prețuite ca standardele intelectuale? Pe ele cum le evaluăm?**

Puteam avea academicieni, doctori, ingineri, magistrați DEȘTEPTI, dar goi pe dinăuntru, fără principii morale. Îi vedem și în politică și în alte zone sociale: mint, pârăsc, șantajază, iau mită, fură, desfrânează, etc.

Ca părinți sau profesori, trebuie să ne intereseze care e motivația învățării la copilul nostru, pentru că aici e unul din nodurile problemei.

Cele mai multe motivații greșite întâlnite la elevii „buni” sunt:

- dorința de îmbogățire;
- dorința de a primi note mari;
- dorința de a primi recompense de la părinți: bani, cadouri;
- dorința de a fi cel mai bun din clasă;
- dorința de a stăpâni peste alții, de a conduce.

Exemple de motivații pozitive:

- plăcerea de a învăța;
- dorința de a avea o profesie prin care să fii util semenilor;
- dorința de a stăpâni peste alții pentru a îndrepta ceea ce alții au strâmbat;
- dorința de a face bani pentru a ajuta și pe cei săraci;
- dorința de a întemeia o afacere pentru a crea locuri de muncă;
- dorința de a face bani pentru a-ți ajuta părinții bolnavi;
- dorința de a învăța pentru a putea oferi un exemplu și o educație autentică viitorilor tăi copii;
- dorința de a învăța pentru a putea învăța pe alții;
- dorința de a învăța pentru a înțelege mai bine legile naturii și pe oameni;
- dorința de a învăța pentru a-ți câștiga pe merit, în mod cinstit, un loc de muncă;
- dorința de a învăța pentru a face ceea ce îți place, de a-ți îndeplini un vis, un ideal, o misiune pe pământ.

Ca profesor și părinte, e foarte important să știi ce îl motivează pe elev să învețe sau dacă îl motivează ceva.

E foarte posibil ca ei să nu știe de ce învață sau de ce merg la școală. O fac mecanic, pentru că trebuie, pentru că li s-a impus și poate că de asta nici nu o fac bine.

Aici intervine rolul celor doi, să-l ajute să-și găsească motivația, dacă nu o are sau să o îndrepte, dacă e una nesănătoasă.

O să expun în cele ce urmează câteva exemple din viața reală care să pună în lumină cele de mai sus.

Unul din radiourile comerciale ale momentului are un site (episoadele astea se găsesc și pe internet, nu numai pe site) pe care sunt adunate farsele unuia din moderatorii săi, pe care din interes pedagogic le ascult uneori, pentru faptul că sondează viața socială până în cele mai întunecate zone și surprinde natura umană în ipostaze îngrijorătoare.

Dar pentru că Dumnezeu se pricepe să scoată bine și din rău, veți vedea cum putem scoate folos pentru noi și copiii noștri din analiza acestor felii din viața unor oameni, fără a-i judeca.

Rezum acele episoade din rațiuni de spațiu.

1) O fată din Brăila, studentă în București, are o relație bazată pe interes cu un domn căsătorit și cu doi copii. El o întreține, iar ea e dispusă să înceapă o relație, în paralel, cu încă o persoană.

2) O învățătoare dintr-un sat, care era și studentă (probabil vrea să devină profesoară), avea o relație cu șoferul de pe maxi taxi, care era căsătorit și avea trei copii. Șoferul e abordat telefonic de moderatorul emisiunii care se dă drept un prieten și-l trage de limbă pe șofer, care-i spune despre aventurile amoroase cu

d-na învățătoare, aventuri găzduite uneori chiar de școala unde preda ea.

3) O doamnă, asistent manager într-o firmă I.T. (de calculatoare), care are un prieten pe care nu-l iubește, ci stă cu el doar pentru bani (spune chiar ea), avea o relație cu un bărbat căsătorit, și povestește cum și promovarea pe un post mai bine plătit a obținut-o culcându-se cu șeful ei.

4) O doamnă, medic veterinar, dă un anunț la matrimoniale, e sunată de moderator care se dă drept un domn căsătorit din Germania, care îi propune ca în schimbul unei sume de bani să aibă „grijă” de el și de copiii lui. Ea e de acord.

După cum se poate observa, persoanele implicate în aceste episoade sunt persoane cu studii superioare, intelectuali, cum îi numim noi.

Din punct de vedere intelectual, profesional, stau bine, sunt deștepți, cum ar spune unii, dar se pare că din punct de vedere moral, spiritual, sunt reștanțieri.

Se vede că iubirea de arginți, desfrânarea, mândria / statutul social, poftele culinare, minciuna / viclenia le dirijează acțiunile și le întunecă mintea ca să nu mai vadă adevărul.

Pentru niște plăceri trecătoare, pentru bani, pentru poziția socială, unii / unele sunt dispuși(se) să-și vândă trupul.

Șiatunci, ești tentat să te întreb: „ce au în cap?” Dar e greșit să te întreb „ce au în cap”, pentru că toți au multe cunoștințe în cap, sunt deștepți. Întrebarea e: „Ce au în suflet?” Sau „ce n-au în suflet?” Nu-l au pe Duhul Sfânt. Nu-l au, pentru că atunci când au fost mici / tineri, ”**au mers bine**” și părinții nu s-au îngrijorat, nu s-au îngrijit să-i apropie de Biserică, de preot, de Dumnezeu, nu au dialogat cu ei. Literatura religioasă, pe care o găsim la **Candela**, pentru copiii de toate vârstele, preotul, nașii au lipsit și încă lipsesc și în multe din familiile de azi.

S-au îngrijit și părinții și profesorii ca ei să aibă cultură generală, să știe multe, să aibă capul plin de informații, dar sufletele lor le-au neglijat.

Efectele se văd.

Pentru cei care sunt profesori sau învățători, una din cheile cu care pot închide una din ușile răului este urmărirea realizării la final de oră, la final de ciclu de învățământ, a acelor obiective afectiv-attitudinale, în paralel cu urmărirea obiectivelor cognitive.

Cei mai mulți profesori ignoră, din neștiință sau din comoditate, aceste obiective, neștiind sau nedorind să includă în proiectarea unei unități de învățare segmente de informații / împrejurări / exemple / analogii, texte / contexte, care în urma asimilării ar avea ca finalitate formarea unor atitudini, a unor valori morale sănătoase, și, mai mult decât atât, poate că ar face acel curs / lecție / seminar mai atractiv, mai interesant.

Sintetizând acest material, aș putea spune că un elev „merge bine” doar atunci când:

Informația învățată e înțeleasă și asimilată logic, nu memorată mecanic.

Elevul are un limbaj dezvoltat și se poate exprima ușor, cu cuvintele lui sau cu cuvintele altora, dar cunoscându-le sensul.

Când poate însoți cu exemple ceea ce spune.

Când poate comprima / sintetiza texte cu densitate mare de informație.

Când e creativ, spontan, adaptabil la situații noi.

Când are motivații sănătoase ale actului de învățare.

Când nu învață de frica părinților sau a profesorului, ci de drag (depinde de noi să-l facem să îndrăgească școala).

Când inteligența corespunde cu moralitatea: să fie sincer, altruist, curajos, hotărât, onest, modest, milos, iubitor de semenii, cinstit, credincios, pur, luptător, ambițios, muncitor, tolerant, nematerialist, nedispus să facă bani cu orice preț.

Care ar fi soluțiile?

Soluțiile sunt cele pe care le propune morala ortodoxă: întoarcerea spre Dumnezeu, întoarcerea spre tine însuși, spovedania, dialogul cu preoții și monahii.

Pe de altă parte, părinții și nașii pot preveni astfel de comportamente prin:

- dialogul cu tinerii mai des, mai profund, și pe mai multe planuri;

- părinții să-l solicite pe preot mai des, să-l implice în formarea personalității copiilor, să-i propună vizitarea periodică a familiei lor;

- schimbarea mentalității potrivit căreia preotul e doar prestatorul unor servicii liturgice: botez, cununie, înmormântare, sfeștiani, etc.

Părinții și profesorii trebuie să înțeleagă că preotul și nașul sunt și trebuie să fie parteneri ai familiei în procesul de educație a personalității copiilor noștri și că, de realizarea acestei colaborări, se leagă creșterea morală a viitorilor adulți.

Prof. Alexandru Ciciu

Milostenie

Magdalena Sabo

E vânt, e rece, vântul bate cu șuieratul lui prelung
Și din ecouri depărtate, atâtea gânduri mă ajung.
Ce bine e să fiu acasă, să știu că am destul câștig,
să nu mă chinuie nici foamea, nici să nu rabd pe drum de frig.
Șbun a fost cu mine Domnul, că nici nu știu să-l mulțumesc;
cum L-aș primi – să știu că vine să-mi fie Oaspete ceresc.
Și-mi joacă-n stranii de lumină a flăcărilor din cuptor,
pe gene cade doar obeala ca zvonul unui somn ușor.
Deodată, o bătaie-n poartă. Tresar. E cineva pe drum?
Mă uit la oră ... e târzie, numai tâlharii umblă-acum.
Răsună iarăși o bătaie și încă alte două, trei
Și strig atunci: cine-i acolo? E cam târziu acum, ce vrei?
Și glasul de afară-mi spune:
Vin din drum lung, îndepărtat;
umblat-am cale lungă astăzi, sunt ostenit și s-a-nnoptat.
N-ai vrea căldura dinlăuntru s-o-mparți cu mine până la zi?
Ți-aș mulțumi cum știu mai bine și-n rugăciuni te-oi pomeni.
Primește-mă doar până mâine, că am venit pe un drum lung.
N-ai vrea din colțul tău de pâine să-mi dai și foamea să-mi alung?
Mă strecurai lângă fereastră, să-l văd prin geamul aburit.
Era urât și plin de zdrențe, era murdar și îmbăcsit.
Nu cer decât un colț de pâine, uscat să fie, să mi-l dai
și dorm pe jos, pe rogojină, dorm, milă rogu-te să ai.
Gânditu-m-am o clipă lungă și am strigat apoi răstit:
Străine, du-te mai departe, aici nu-i han de găzduit!
Ce n-ai gândit mai înainte unde-ai să dormi, ce-ai să mănânci...?
E prea târziu să mi te plângi.
Șam auzit cum pașii-afară încet, încet s-au depărtat
până ce-n liniște doar vântul a mai rămas stăpân pe sat.
Șmulțumit, în patul moale, am adormit apoi, curând...
dar am avut în noaptea-aceea un vis ce nu-l mai uit nicicând.
Parcă din norul de lumină Domnul Iisus se cobora
și-n casa mea venea să-mi spună ce nimeni altul nu știa.
Credeam că-mi va vorbi de bine, va lăuda tot ce-am muncit,
dar s-a apropiat de mine și trist, cu lacrimi mi-a grăit:
Prietene, am vrut azi-noapte să înnoptez în casa ta,
am vrut din pâinea ta, la cină, să iau un colț – ca parte-a mea.
Și Mi-ai răspuns că pentru Mine, tu n-ai nici pâine și nici pat
și Mi-ai lăsat în frig afară să plec flămând și întristat.
Căsuța ta nu era mică să-ncap să dorm și Eu în ea.
De ce n-ai vrut să ai la masă un ostenit în casa ta?
Și m-a privit în ochii umezi, până ce norul L-a luat.
Am înțeles că El fusese Pribeagul ce L-am alungat.
Trezit din somn, de-nfiorare, m-am repezit afară-n frig
și-am început, în gura mare, străinul înapoi să strig.
Dar vai! De mult plecase omul, în întunericul pustiu,
Doar vântul îmi spunea, prin ramuri, că mă trezisem... prea târziu.

30 IANUARIE – SOBORUL SFINȚILOR TREI IERARHI, DASCĂLI A TOATĂ LUMEA: VASILIE CEL MARE, GRIGORIE CUVÂNTĂTORUL DE DUMNEZEU ȘI IOAN GURĂ DE AUR

Pe acești trei Sfinți Părinți: Vasilie cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, îi sărbătorim astăzi laolaltă, ca pe cei mai mari Învățători și Păstori ai Bisericii, din toată istoria creștinătății. Viața lor sfântă și învățăturile lor alcătuiesc, adică, niște îndreptare de ortodoxie, vrednice de toată lauda și încrederea. Este o dovadă limpede că este rățacire să nu crezi ca ei. Ei arată la treapta cea mai înaltă „drumul împărătesc” în Biserica Ortodoxă. Ei sunt adevărații ctitori ai Ortodoxiei. Și pentru că, pe lângă darul tălmăcirii Sfințelor Scripturi, ei s-au învrednicit și de înalta treaptă a arhieriei, ei sunt cunoscuți îndeobște sub numele de Sfinții Trei Ierarhi.

Viața lor se află istorisită la zilele în care se face pomenirea fiecăruia din ei, în parte. Așa, viața Sfântului Vasilie se află la 1 ianuarie, viața Sfântului Grigorie Teologul, la 25 ianuarie, iar viața Sfântului Ioan Gură de Aur, la 13 noiembrie și la 27 ianuarie. Astăzi prăznuim doar roadele pe care multa lor strădanie le-a adus Bisericii Mântuitorului Hristos. (...)

Împodobiți cu asemenea daruri, Sfinții Trei Ierarhi au fost slăviți în toată lumea creștină, dar, mai cu osebire, în împărăția dreptcredincioasă de răsărit, atât de mult, încât, în chip neașteptat, slăvirea lor a ajuns o pricină de dezbinare între credincioși, acum aproape o mie de ani în urmă, pe vremea când în Constantinopol cârmuia cucernicul împărat Alexie, din neamul Comnenilor.

Erau creștini care-l socoteau pe Vasilie mai mare dintre cei Trei Ierarhi ca unul care, ca nimeni alții, a unit cuvântul său cu fapta. Alții, coborându-l pe acesta și pe Ioan, îl socoteau fruntaș al lor pe Grigorie, cuvântătorul de Dumnezeu, atât pentru mulțimea cuvintelor lui, cele dulci ca mierea, cât și pentru puterea și adâncimea gândului. Alții, în sfârșit, dădeau întâietate lui Ioan, cel cu gură de aur, mai meșter la cuvânt decât toți și îndemnător la aspră pocăință. Și neînțelegerea ajunsese atât de mare, încât

creștinii se împărțiseră în cete, care se dușmăneau între ele.

Deci, făcându-se cinstirea lor piatră de poticnire, Sfinții n-au răbdat o ruptură ca aceasta. Drept aceea, s-au arătat ei, mai întâi, câte unul, apoi, toți trei laolaltă, unui episcop înțelept, care păstora în acea vreme cetatea Euhaitelor, anume Ioan, și i-au grăit așa: „După cum vezi, noi la Dumnezeu una suntem și nici o vrajă nu este între noi. Fiecare din noi, la timpul său, îndemnați de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi unul întâi și altul al doilea. De chemi pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, sculându-te, poruncește, celor ce se învrăjbesc, să nu se mai certe pentru noi. Că nevoința noastră, cât am fost în viață și după moarte, a fost să împăcăm pe oameni și să aducem în lume pace și unire. Împreunează-ne, dar, făcându-ne praznic la câte trei într-o singură zi, și înștiințează cu aceasta pe creștini, că noi în fața lui Dumnezeu, una suntem.”

Și ascultând porunca Sfinților, acest minunat bărbat, Ioan episcopul Euhaitelor, a rânduit pomenirea laolaltă a Sfinților Trei Ierarhi, la 30 ianuarie, pe vremea împăratului Alexie Comnenul, adunând, ca într-un singur glas, cele trei chemări ale Ortodoxiei: chemarea călugărească a Sfântului Vasilie, înalta teologie a Sfântului Grigorie și Evanghelia practică a Sfântului Ioan. Amintim că, tot în cinstea Sfinților Ierarhi, acum trei veacuri, domnitorul Vasile Lupu al Moldovei a înălțat minunata biserică din Iași, care a uimit multă lume prin frumusețea podoabelor ei. Cu rugăciunile acestor Trei Ierarhi, Hristoase, Dumnezeu nostru, și cu ale tuturor Sfinților, surpă și risipește ridicările eresurilor și pe noi, la unire și la pașnică așezare, ne păzește și cereștii Tale Împărății ne învrednicește, că binecuvântat ești în vecii vecilor! Amin.

www.credo.ro

Prologozele pe ianuarie

31 IANUARIE – SFINȚII DOCTORI FĂRĂ DE ARGINTI, FĂCĂTORI DE MINUNI: CHR ȘI IOAN ȘI MICENCE: VICTORIN, VICTOR NICHIFOR GRADYU, DODOR SERAFIM ȘI PAPIE: DUMINICA A XXXIV-A DUPĂ RUSALI (A FIEVĂRI RISPITOR) – Sf. Cu. Luca 15, 11-32

„Zis-a Domnul pilda aceasta: un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: tată, dă-mi partea care mi se cuvine din avere; atunci el le-a împărțit averea. Dar, nu după multe zile, feciorul cel mai tânăr, strângându-și toate, s-a dus într-o țară depărtată; și acolo și-a risipit toată averea, viețuind în dezmierdări. Și, după ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să fie în lipsă. Și, ducându-se, s-a lipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pânțelele din roșcovele ce mâncau porcii, însă nimeni nu-i da. Dar, venindu-și în fire, a zis: câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier de foamte! Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Iar pe când era încă departe, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă; și, alergând, a căzut pe grumajii lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis feciorul: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către

slujitorii săi: aduceți haina cea mai bună și-l îmbrăcați; puneți inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi aducând vițelul cel îngrășat, îl junghiați. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar feciorul cel mare era la țarină; când s-a întors și s-a apropiat de casă, el a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând pe unul din slujitorii, l-a întrebat: ce înseamnă acestea? Iar acela i-a răspuns: fratele tău a venit și tatăl tău a junghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta; și mie tu niciodată nu mi-ai dat un ied, să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care a mâncat averea ta cu desfrânatele, ai junghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Însă tatăl i-a zis: fiule, tu în toată vremea ești cu mine și toate ale mele, ale tale sunt; se cuvenea însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.”

PARTEA PRIMITOR

„Venindu-și în sine a zis: ... mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, greșit-am cerului și față de Tine.” (Luca 15, 17-18)

Din duminica trecută am intrat într-un ciclu liturgic, numit al Triodului, cu 3 săptămâni premergătoare urmate de 7 săptămâni

de post, care să ne pregătească succesiv pentru cea mai înaltă sărbătoare a creștinului, Învieria Domnului.

Evanghelia zilei de azi cuprinde una din cele mai frumoase parabole rostite de Mântuitorul, ce reprezintă zguduitoroasă dramă a fiului risipitor. În cuvinte simple, înconjurat de farisei, vameși și păcătoși, Domnul ne arată cât de trebuincioasă îi este omului pocăința și cât de mare este bucuria lui Dumnezeu pentru păcătosul îndreptat.

În multe locuri din Scripturi, Dumnezeu se numește pe Sine om, ca să ne arate iubirea Sa față de noi, ca fii ai săi, drepecți sau păcătoși.

Tatăl pildei de azi avea doi fii: mai tânăr, cel păcătoș, pentru că lucrurile păcatului sunt copilărești și nebunești, iar cel mare, drept, pentru că faptele dreptății sunt bătrânești și înțelepte.

Cu partea sa de avere, fiul cel mic pleacă în îndepărtata țară a păcatului, viețuind în dezmiardări, slavă, cu alți păcătoși și cu desfrânatele. Este icoana fiului căzut, dar cu dorința de îndreptare.

După risipirea averii (pierderea harului), își amintește de starea de îndestulare din casa tatălui. Se ridică din starea de păcat, se întoarce cu pocăința la tatăl, arătându-se că nu mai este vrednic de darul moștenirii ca fiu, socotindu-se nevrednic de cinstea numelui fiilor lui Dumnezeu. Tatăl așteptând pocăința, își trimite slugile Sale (îngerii), care să-i dea haina curățeniei și a sfințeniei înainte de păcat, inel în dreapta lui, adică harul Sfântului Duh care unește sufletul cu Mirele Hristos, taie „vițelul cel gras”, adică Jertfa Fiului lui Dumnezeu cu care ne împărtășim la Sfintele Altare.

Fiul cel risipitor s-a biruit pe sine, s-a întors mai bogat decât plecase, acum avea pocăința.

Drama lui se repetă în fiecare dintre noi, căci plecăm ușor de

lângă Tatăl Ceresc și ne întoarcem nespuse de greu. Să fim binevoitori, nu risipitori sau împotriviți ca darul lui Dumnezeu să fie cu noi.

Bucurie și veselie se cuvine nouă pentru aflarea și învierea fratelui căzut, adică întoarcerea la credință. Pocăința noastră

ne învrednicește de iertarea Tatălui, dragostea Fiului, cu razele sfințeniei Sfântului Duh.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

CVANT DIN FLOCALE

„Începătorul oricărei virtuți este Dumnezeu, precum soarele, al luminii de toate zilele. Când săvârșești fapte virtuozose, adu-ți aminte de Cel ce a zis: Fără de mine, nu puteți face nimic. Orice plănuire a ta să o începi cu Cel ce este începutul a tot binele, ca să fie după voia lui Dumnezeu ceea ce ai de gând să faci.” (Sfântul Marcu Ascetul – Filocalia vol. I)

Răspundem credincioșilor

(Continuare din nr. trecut)

Am precizat atunci că milostenia reprezintă criteriul judecării lui Dumnezeu. Acest lucru reiese din capitolul 25 din Sfânta Evanghelie după Matei, text ce se citește în Duminica Înfricoșătoarei Judecări: „Când va veni Mântuitorul întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile, și-i va despărți pe unii de alții precum desparte păstorul oile de capre. Șiva pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine ... Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut ... Și vor merge cei nemilostivi la osândă veșnică, iar drepecții (milostivii) la viață veșnică.”

Milostenia este de două feluri: trupească și sufletească.

Faptele milosteniei trupești sunt:

- a sătura pe cel flămând.
- a da de băut celui însetat.
- a îmbrăca pe cel gol.
- a primi în casă pe cel străin.
- a cerceta pe cel bolnav.
- a cerceta pe cel din temniță.
- a îngropa pe cel mort.

Faptele milosteniei sufletești sunt:

- a îndrepta pe cel ce greșește.
- a învăța pe cel neștiutor.
- a da sfat bun celui ce stă la îndoială.
- a ne ruga pentru aproapele.

- a mângâia pe cei întristați.
- a suferi cu răbdare asuprirea și a întări și pe alții când sunt asupriți.

- a ierta pe cei ce ne-au greșit.

„Nu te bucura când faci bine cuiva, ci când rabzi dușmănia care urmează, fără a pune la inimă răul. Căci precum urmează nopțile zilelor, așa urmează răutățile binefacerilor.” (Sf. Marcu Ascetul)

Cele nouă porunci bisericesti sunt:

1. Să ascultăm cu evlavie Sfânta Liturghie în fiecare duminică și sărbătoare.
2. Să ținem posturile de peste an.
3. Să cinstim pe slujitorii bisericesti.
4. Să ne spovedim și să ne împărtășim în fiecare dintre cele patru posturi mari de peste an, sau, dacă nu putem, cel puțin o dată pe an, în postul Sfintelor Paști.
5. Să ne rugăm pentru ocârmuitorii noștri.
6. Să ținem posturile pe care le-ar orândui episcopul sau mitropolitul locului, în vreme de primejdii, de boli sau de necazuri.
7. Să nu citim cărțile ereticilor.
8. Să nu înstrăinăm, nici să folosim spre scopuri străine, lucrurile bisericesti sau averea Bisericii.
9. Să nu facem nunți sau ospete sau alte petreceri în timpul posturilor.

Preot Gheorghe Ionașcu

ÎNTĂLNIRI ALE GRUPULUI PAROHIAL DE TINERET, ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

- Duminică, 10 ianuarie: Duhoșnicul – prieten sau dușman?
 17 ianuarie: Studiu biblic: Fericitile.
 24 ianuarie: Eutanasia, compasiune sau crimă. / Vizionarea filmului: Ostrov.
 31 ianuarie: Acatist: Slavă lui Dumnezeu pentru toate!
 Vă rugăm urmăriți avizierul de la intrare al Bisericii noastre!